

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D. ve věci

žalobce: **M. H.**
zastoupen advokátem JUDr. Denisem Mitrovičem
sídlem Mírové náměstí 274, Týniště nad Orlicí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. KUKHK-DS-2025-23876-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. KUKHK-DS-2025-23876-3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16 269,40 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové dne 10. 11. 2025 se žalobce domáhal zrušení výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým tento zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 20. 5. 2025, sp. zn. SZ MMHK/760831/2024/OP/Hej, a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 7. 11. 2024 řídil nákladní motorové vozidlo zn. Fiat s přívěsem. Při jíždě do křižovatky z vedlejší pozemní komunikace nedal na příkaz dopravní značky „P4-Dej přednost v jízdě!“ přednost přijíždějícímu motorovému vozidlu zn. Peugeot a došlo ke střetu těchto vozidel. Motorové vozidlo zn. Peugeot v důsledku střetu sjelo do pravého silničního příkopu. Při dopravní nehodě došlo k lehkému zranění řidiče vozidla zn. Peugeot. Na motorovém vozidle zn. Peugeot vznikla hmotná škoda ve výši 50 000 Kč. Tímto jednáním žalobce porušil § 4 písm. c), § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobci byl uložen správní trest, pokuta ve výši 4 000 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

3. **Žalobce** namítal, že žalobou napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, z jakých důkazů správní orgán vycházel při rozhodování.
4. Správní orgán postupoval i v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť náležitě nezjistil skutkový stav věci. Neprovedl žalobcem navržené důkazní návrhy, aniž by jejich odmítnutí řádně odůvodnil. Správní orgán se náležitě nezabýval otázkou, kdo skutečně řídil vozidlo zn. Fiat, kterým nebyla dána přednost v jízdě. Předmětné motorové vozidlo totiž dle tvrzení žalobce řídil pan Š. a žalobce byl pouze spolujezdcem. Za tím účelem měl být vyslechnut právě pan Š. a následně i příslušníci PČR zasahující na místě nehody. Z výslechu pana Š. by dále vyplynulo i to, že řidič motorového vozidla zn. Peugeot řídil „podivně“ a nepředvídatelně. Na místě samém mu měl být proveden test na alkohol a na přítomnost jiných omamných či psychotropních látek. Z protokolu o dopravní nehodě plyne, že na místě byla u obou řidičů provedena dechová zkouška na alkohol, to se ale dle tvrzení žalobce nestalo.
5. Žalovaný na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí popisuje situaci, která měla nastat těsně po dopravní nehodě a dovozuje zde, že řidičem motorového vozidla zn. Fiat byl žalobce. Není ovšem zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje (z jakého důkazu), že řidičem vozidla, které zavinilo dopravní nehodu, byl skutečně žalobce. Protokol o dopravní nehodě je dle tvrzení žalobce nevěrohodný (je nepravdivý ohledně provedené zkoušky na alkohol, neboť ta na místě provedena vůbec nebyla). Rovněž není možné vycházet z úředního záznamu, který následně policisté sepsali. Objektivně tak nelze dovodit z jakých důkazů správní orgán vycházel při svých závěrech o odpovědnosti žalobce za přestupek, což napadené rozhodnutí činí nepřezkoumatelným. Správní orgán stejně tak vychází jen z podkladů (protokol o dopravní nehodě a úřední záznam od příslušníků PČR), které jsou žalobci k tíži. Správní orgán se nesnažil zjistit skutkový stav věci zcela a objektivně, tedy provést i žalobcem navrhované důkazy, které by svědčily o jeho nevině.
6. **Žalovaný** ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Ačkoli žalobce ve věci žádal o nařízení ústního jednání, krajský soud k tomuto nepřistoupil, neboť rozhodnutí žalovaného (jak bude podrobněji uvedeno dále) zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [k tomu srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
8. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil, nemusí se vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011–68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18).
9. Z uvedeného plyne, že uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit (viz body 20–22 posledně zmíněného usnesení č. j. 5 As 126/2011–68).
10. Ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura Nejvyššího správního soudu genezí spočívající v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení. Tyto závěry soud vyslovil především v rozsudcích ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008–115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010–73, č. 2208/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63. Pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013–61, dále ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013–37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014–48, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014–30.
11. Právní názor čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku č. j. 4 As 118/2013 – 61 aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014, ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14, uvedl, že „i v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014 č. j. 2 As 39/2014 - 30 nebo ze dne 22. 8. 2013 č.

Za správnost vyhotovení: R. V.

j. 1 As 45/2013 - 37). Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“

12. Pokud při provádění úředního úkonu nebyl proveden audio/vizuální záznam a okolnosti jeho provádění jsou zpochybňovány, zásadním důkazem o skutkovém stavu věci jsou obvykle svědecké výpovědi osob, které se tohoto úkonu osobně zúčastnily, zejména úředních osob – zde zasahujících strážníků. V případech „tvrzení proti tvrzení“ proto musí rozhodující orgán vždy vyslechnout ony úřední osoby jako svědky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016–30) a nesmí se spokojit jen s oznámením o přestupku a s úředním záznamem.
13. Stěžejní otázkou v nyní projednávané věci tedy je, zda tvrzení žalobce učiněné během správního řízení založilo důvodné pochybnosti o skutkovém stavu. Podle krajského soudu tomu tak bylo.
14. Ve správním spise se nalézají tyto podstatné dokumenty: oznámení o přestupku ze dne 10. 12. 2024, úřední záznam o podaném vysvětlení žalobce a evidenční karta řidiče (žalobce), úřední záznam o podaném vysvětlení řidiče druhého (poškozeného) vozidla a jeho evidenční karta řidiče, protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 9. 12. 2024 včetně fotodokumentace dopravní nehody, příkaz, předvolání žalobce k ústnímu jednání, protokol o ústním jednání a následné vyjádření žalobce a předvolání řidiče druhého vozidla k ústnímu jednání jako svědka a protokol o ústním jednání (výslechu svědka) a na něj navazující vyjádření žalobce. K žádosti správního orgánu I. stupně následně spis obsahuje úřední záznam od nrap. P. J.. Žalobce byl vyzván k možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, což následně opětovně písemně učinil. Správní spis dále obsahuje prvoinstanční rozhodnutí, odvolání žalobce včetně jeho doplnění, vyjádření k podkladům pro rozhodnutí žalovaného a žalobou napadené rozhodnutí.
15. Žalobce v řízení sporoval, že je subjektem přestupku. Uváděl, že společně s ním se ve vozidle v době dopravní nehody nacházela druhá osoba, která řídila a výslech této osoby před správními orgány navrhoval. Dále upozorňoval na to, že v protokole o dopravní nehodě je uvedeno, že u řidičů (žalobce a řidiče druhého poškozeného vozidla) byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem – toto se však nestalo. Z toho důvodu je onen protokol nevěrohodný a nelze (pouze) z něj dovozovat, že řidičem motorového vozidla, které nedalo přednost v jízdě, byl žalobce.
16. Řidič poškozeného vozidla v pozici svědka vypověděl, že nebyl podroben dechové zkoušce na alkohol, byl po dopravní nehodě převezen do nemocnice. Dále k otázkám správního orgánu I. stupně uvedl, že neviděl, kolik se v motorovém vozidle, které nedalo přednost v jízdě, nacházelo osob. Za této skutkové situace si správní orgán I. stupně vyžádal vyjádření (úřední záznam) od hlídky Policie ČR, které bude reagovat na námitky žalobce. Z úředního záznamu ze dne 14. 4. 2025 sepsaného nrap. P. J. plyne, že alkohol byl na místě dopravní nehody vylučován nejspíše jinou hlídkou policie, která následně tyto informace sdělila hlídce sepisující protokol o dopravní nehodě. O jakou hlídku šlo, si ale už nepamatuje a toto se ani nepovedlo dohledat v záznamech PČR. Se žalobcem na místě nehody údajně nikdo nebyl a žalobce v tu chvíli ani nikoho jako spolujezdce neuváděl. Řidiče poškozeného vozidla odvážela sanitka do nemocnice a na místě byl ještě jeho zaměstnavatel – majitel poškozeného vozidla, který toto vozidlo přebíral. Pokud by byla

na místě nehody jako spolujezdec žalobce i další osoba, bylo by to uvedeno v protokole o dopravní nehodě.

17. V daném případě tak správní orgán I. stupně, stejně jako následně žalovaný, vyšel z úředního záznamu sepsaného nrap. P. J. a protokolu o dopravní nehodě. Tento postup ale krajský soud považuje za rozporný s výše uvedenou a citovanou judikaturou. Svědek dopravní nehody a řidič druhého (poškozeného) vozidla uvedl, že u něj dechová zkouška na alkohol provedena nebyla – tento údaj je tedy v protokole o dopravní nehodě skutečně uveden chybně. Bez řádně provedeného dokazování nedošlo k „verifikaci“ dalších údajů, které jsou v protokole o dopravní nehodě uvedeny. Svědek zároveň uvedl, že neví, zda se žalobcem někdo v motorovém vozidle byl či nikoli. Skutkově tedy nastala situace, kdy byly znevěrohodněny údaje v protokole o dopravní nehodě (alespoň některý z nich) a bylo zapotřebí o to důkladněji – v návaznosti na námitky žalobce – vést dokazování. Správní orgány si v tomto ohledu vystačily s úředním záznamem od zasahujícího policisty, takový důkazní prostředek je ale s ohledem na vše výše uvedené v nastalé skutkové situaci (jako nosný důkaz) zapovězen.
18. Ve správním spise chybí exaktní doklad o tom, že by v době nehody řídil právě žalobce. K otázce, kdo vozidlo řídil, tedy neexistuje žádný jiný důkaz než úřední záznam a protokol o dopravní nehodě – jehož věrohodnost je skutečně částečně zpochybněna výsledkem svědka – řidiče druhého motorového vozidla. Z výše uvedené judikatury je přitom zřejmé, že takto podepřený skutkový stav, navíc v situaci, kdy ho žalobce v průběhu řízení zcela konkrétně zpochybnil, nelze považovat za dostatečně zjištěný. Správní orgány byly povinny provést dokazování ohledně otázky, zda vozidlo v době nehody řídil žalobce.
19. Správní orgány jsou povinny zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což ale v posuzovaném případě neučinily, neboť oba správní orgány vyvozovaly skutkový stav zejména z úředního záznamu a protokolu o dopravní nehodě, jejichž obsah žalobce v průběhu celého správního řízení rozporoval. V dané věci tak nelze mít za to, že byl skutečně prokázán subjekt přestupku. S ohledem na pochybnosti, které vznikly již v řízení před správním orgánem I. stupně, je namístě doplnit dokazování. Lze tak shrnout, že podklady shromážděné správními orgány netvořily nezpochybněný celek, ze kterého by bylo možné jasně seznat skutečný skutkový stav. Naopak v podkladech vznikla mezera ohledně toho, kdo vozidlo v době spáchání řídil.

IV. Závěr a náklady řízení

20. S ohledem na shora uvedené krajský soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora vysloveným právním názorem krajského soudu.
21. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy výrokem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč + 1 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), u nichž sazba odměny činí 4 620 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 5].
Za správnost vyhotovení: R. V.

vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 9 240 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 450 Kč/úkon, celkem tak 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náhrada nákladů tohoto řízení je zvyšována o 21 % DPH, neboť zástupce žalobce je jejím plátcem. Celková výše účelně vynaložených nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 16 269,40 Kč (3 000 + 1 000 + 9 240 + 900 + 2 129,40 Kč). Soud proto uložil žalovanému povinnost žalobci uvedenou částku zaplatit, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 8. ledna 2026

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.